

Sag efter deres bedste Dverbeviisning maa stemme mod Ministeriet. Jeg veed ikke og har aldeles ikke erfaret, at Rogen har en saadan Bihensigt, og jeg kan for mit Vedkommende som ærlig Mand forsikre, at det ikke er Tilfældet med mig. Som sagt, jeg vilde stemme saaledes mod hvilkesomhelst Ministre, og jeg har derfor ogsaa, som man vil vide, afholdt mig fra under Discussionen om denne Sag at bringe Nogetsomhelst ind om Ministeriets Forhold i andre Sager, hvilket derimod netop den ærede Rigsdagsmand i høj Grad har gjort; jeg har kun henholdt mig til denne Sag selv. Hvad de Ulemper angaaer, som muligt kunne følge af Budskabets Forkastelse, da nægter jeg ikke, at saadanne maa ske kunne indtræde og blive af en ubehagelig Natur; men jeg stoler netop paa, at Ministeriet vil varetage Fædrelandets Lære under saadanne Omstændigheder og søge, hvad jeg sikkert troer der er Udveie til, at handle under de givne Forhold paa en saadan Maade, at disse Ulemper, saavidt muligt undgaaes. Men i ethvert Fald fralægger jeg mig alt Ansvar for saadanne Ulemper. Jeg kan i denne vigtige Sag, hvor der handles om Noget, som, naar det først er steet, er aldeles uopretteligt (Hør!), saaledes som Ministeriet har forelagt Sagen, ikke stemme anderledes, end jeg gjør.

Befsehv: Jeg skal ikke opholde den ærede Forsamling længe, jeg vil overlade til den at dømme min ærede Collega og mig imellem i Henseende til den Forskjellighed i vore Meninger, han har fremhævet. Naar jeg har beraabt mig paa et tidligere fort Beviis, da var det dermed ikke sigtet til noget enkelt Argument, men til en Beviisførelse, som jeg troer vil kunne forsvare sig selv. Jeg har vel ikke spurgt det juridiske Facultet, om det var enig med mig deri (Hør!), men derfor har jeg dog vel Ret til at ansee denne Beviisførelse for rigtig. Naar min ærede Collega meente, at det var meget urigtigt, naar jeg troede, at en Stats Integritet ikke kunde bestaae med en dobbelt Arvesølge, da er det muligt, at vi have taget Sagen i en forskjellig Mening. Jeg veed ret vel, at der hidtil har bestaaet en dobbelt Arvesølge i det danske Monarchie, og at dette dog alligevel har været

en samlet Stat, fordi Arvesølgen i begge Dele af Riget gik til den samme Person; men den Integritet, jeg har talt om, er naturligviis den, som loves vort Monarchie i Londonerprotocollens anden Paragraph, og som der betegnes som permanent eller stedsevarende; men en saadan permanent Integritet kan ikke bestaae med en dobbelt Arvesølge, der tidligt eller senere maa lede til Adskillelse (Hør!). At denne Integritet ikke er fuldstændigen sikret ved denne Tractat, forsaavidt nemlig det russiske Forbehold ikke har kunnet afvises, er maaskee at beklage; men vi vilde være endnu værre faren ved at bibeholde Kongelovens Arvesølge, thi det vilde da betoe aldeles paa Tilfældet, hvor længe vort Monarchie kunde holdes sammen.

Madvig: Personligen kunde jeg paa en vis Maade føle mig opfordret til at takke den ærede Indenrigsminister, fordi han har befriet mig fra en stor Deel af min Tvivlraadighed; jeg vil nemlig ikke nægte, at det kostede mig Dvervindelse at stemme imod det Kongelige Budskab blot af Hensyn til de formelle Mangler, som jeg antog klæbde derved; men, efter de Udtalelser, jeg har hørt fra den ærede Indenrigsminister, er al Tvivlraadighed forsvunden (Hør! Hør!). Naar jeg imidlertid betænker, at det er Uttringer af mig iforgaars, der have fremkaldt de Ord, vi idag have hørt af Indenrigsministeren, ja, saa beklager jeg høiligen, at jeg har givet Anledning til, at disse i mine Tanker saa ukloge, saa uforstigtige Ord ere hørt af en dansk Minister (Hør! Hør!), Ord, som ganske modstride min Forestilling om det Standpunkt, hvorpaa Regjeringen stod i denne Sag, og hvorpaa jeg troede, at den hele Forhandling hvilede. Jeg antog, at den danske Regjering havde en Mening om, hvad der hidtil, før denne Forhandling, var Ret med Hensyn til Arvesølgen i Danmark (Hør!), og jeg troede, at Regjeringen havde fulgt denne Mening og lagt den til Grund ved Forhandlingerne, og derpaa i god Tro bygget, hvad der skulde vedtages for Fremtiden, saa nær til den anerkjendte hidindtil bestaaende Ret, som det kunde skee, saaledes som det ogsaa lyder i det Kongelige Budskab. Men dette Standpunkt staaer den ærede Indenrigsminister for sit Vedkommende, synes det mig, ikke paa. Han